

We Lwowie, dnia 19. sierpnia 1910.

Aleg 716

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie przekazanych przez
Wysoki Sejm petycji.

Wysoki Sejmie!

Przy rozprawach nad Rubr. XIV. budżetu krajowego na r. 1910 powziął Wysoki Sejm na posiedzeniu dnia 31. stycznia 1910 do Ls. 4942/09 następujące uchwały:

1) Petycję L. s. 3542 Antoniego Niedzielskiego emerytowanego rewidenta oddziału rachunkowego Wydziału krajowego o podwyższenie emerytury, odstępuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i ewentualnego przedłożenia wniosku.

2) Petycję L. s. 3407 Franciszka Kulickowskiego o przyznanie emerytury, odstępuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i sprawozdania.

3) Petycję L. s. 4328 Julii Topolnickiej odstępuje się Wydziałowi krajowemu do załatwienia i możliwego uwzględnienia w budżecie na r. 1911.

4. Petycję L. s. 4527 p. Jadwigi Kalickiej, wdowy po śp. Bernardzie Kalickim o stałe podwyższenie pensji wdowiej odstępuje się Wydziałowi krajowemu do zbadania i ewentualnego przedłożenia wniosku na stałe podwyższenie pensji.

Co do trzech pierwszych petycji t. j. petycji Antoniego Niedzielskiego, Franciszka Kulickowskiego i Julii Topolnickiej, Wydział krajowy nie znajdując w nich uzasadnienia do przedstawienia jakichkolwiek dodatnich wniosków ogranicza się do zdania o nich sprawy a mianowicie:

ad 1) rewident rachunkowy Antoni Niedzielski został dekretem z 14. września 1909 Lw. 99.846 przeniesiony na własne żądanie w stały stan spoczynku. Przy wymiarze emerytury policzył mu Wydział krajowy na podstawie § 11 statutu emery-

talnego lata spędzone w charakterze dyetaryusza od kwietnia 1869 do końca marca 1874 i przyznał mu pełną emeryturę za 40 lat służby w kwocie 5280 kor. rocznie.

W petycji do L. s. 3542 do Wys. Sejmu wniesionej a przez Wys. Sejm Wydziałowi krajowemu przekazanej, uprasza p. Antoni Niedzielski o doliczenie mu do emerytury pobieranego w czynnej służbie dodatku osobistego. Dodatek ten o rocznych 400 kor. przyznany został p. Niedzielskiemu dekretem Wydziału krajowego z dnia 10. września 1908 do Lw. 37811 z tem wyraźnem w dekreście nadmienieniem że „w myśl § 29 statutu emerytalnego dodatek ten nie jest policzalny do emerytury“.

ad 2) Franciszek Kulickowski wstąpił do służby w Wydziale krajowym jako dyetaryusz w dniu 21. marca 1897 r. — uchwałą z d. 3. lutego 1900 został mianowany aplikantem, uchwałą z 15. kwietnia 1902 praktykantem t. j. urzędnikiem stałym, w dniu 18. kwietnia 1902 złożył przysięgę służbową, a uchwałą z 30. września 1905 został mianowany asystentem. W dniu 30. czerwca 1908 otrzymał p. Kulickowski urlop, z którego w dniu 17. września miał powrócić do służby. W dniu tym Kulickowski do służby nie wrócił, natomiast nadesłał podanie w którym zawiadamia Wydział krajowy, że ze względów na swe zdrowie „przenosi się do Łańcuta, gdzie tamtejsza Rada powiatowa zamianowała go sekretarzem“ i prosi o przeniesienie w stan spoczynku. Zawiadomienie to uważać musiał Wydział krajowy za rezygnacyę z posady w Wydziale krajowym, przyjął też tę rezygnacyę do wiadomości, zamknął Kulickowskiemu wypłatę poborów służbowych — a próśby o przeniesienie w stały stan spoczynku nie uwzględnił, tem więcej, że p. Kulickowski nie miał warunków wymaganych do przeniesienia w stały stan spoczynku, paragraf bowiem 4 statutu emerytalnego wyraźnie postanawia, że „przeniesienie w stały stan spoczynku na żądanie będzie dozwolone, jeżeli urzędnik lub sługa wykaże przynajmniej 10 lat nieprzerwanej służby, wliczalnej do emerytury, a nadto badanie lekarskie stwierdzi, że proszący na zawsze do pełnienia obowiązków służbowych jest niezdolnym“. W myśl § 10. statutu emerytalnego jako „służbę wliczalną“ do emerytury liczy się „lata przepędzone w służbie od dnia złożenia przysięgi służbowej“. P. Kulickowski złożył przysięgę służbową w dniu 18. kwietnia 1902, miał więc w chwili rezygnacyi 6 lat i 5 miesięcy służby do emerytury wliczalnej. — Zresztą p. Kulickowski przenosząc się na stałe ze Lwowa i przyjmując stałą w Łańcutcie posadę — tem samem z posady w Wydziale krajowym zrezygnował nie ma więc prawa do emerytury ani do odprawy bez względu na ilość lat w służbie krajowej spędzonych.

ad 3) Julia Topolnicka, córka po zmarłym w dniu 3. maja 1908 emerytowanym asystencie rachunkowym Wydziału krajowego, liczy lat 55 wieku. prawa do pensyi sieroczej nie ma. Z ryczałtu przez Wysoki Sejm na ten cel do dyspozycyi Wydziałowi krajowemu przyznanego otrzymała w r. 1909 i w r. 1910 po 100 kor. zasiłku o ile Wydział krajowy otrzyma od Wys. Sejmu i na r. 1911 taki ryczałt do dyspozycyi będzie mogła być jej prośba przy rozdziale tego ryczałtu uwzględniona.

ad 4) Natomiast co do petycji L. s. 4527 p. Jadwigi Kalickiej przedkłada Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi konkretny wniosek. Jadwiga Kalicka, wdowa po sekretarzu Wydziału krajowego pobiera na mocy uchwały Wydziału krajowego z 3. października 1884 pensyę wdowią o rocznych 700 kor. — taka bowiem pensya przypadała jej na podstawie obowiązujących wówczas przepisów.

Pensya wdowią po urzędniku z poborami jakie s. p. Bernard Kalicki miał w czynnej służbie, wynosiłaby podług dzisiejszych przepisów 1400 k. rocznie. Ponieważ istniejące przepisy nie pozwalają podwyższania raz przyznanej pensyi, przeto Wydział krajowy wniosku na podwyższenie pensyi postawić nie może, z uwagi jednak na to, że pobierana przez p. Kalicką pensya jest rzeczywiście bardzo szczupłą, dalej z uwagi, że Wys. Sejm uchwałą z d. 31. stycznia 1910 przyznał p. Kalickiej jednorazowy dar z łaski w kwocie 300 k., wreszcie ze względu na brzmienie uchwały sejmowej, którą Wys. Sejm patycyę jej Wydziałowi krajowemu przekazał, wnosi Wy-

dział krajowy aby Wys. Sejm przyznał p. Kalickiej stały dar z łaski w kwocie 300 k. rocznie i kwotę tę wstawia do Rubr. XIV. preliminarza budżetu na r. 1911.

Na podstawie powyższego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm uchwalić raczy:

1) Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o przekazanych mu petycjach.

2) Sejm przyznaje p. Jadwidze Kalickiej wdowie po sekretarzu Wydziału krajowego stały dar z łaski w kwocie 300 kor. rocznie.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicji i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

Badeni w r.

Sprawozdawca

Mieczysław Onyszkiewicz w r.

Członek Wydziału krajowego.

